

"মৰমৰ সন্তানসকল – যেতিয়া তোমালোক ক্ৰমানুসৰি সত্যোপধান হ'বগৈ তেতিয়া এই নেচাৰেল কেলেমিটিচ (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ) বা বিনাশৰ জোৰ বাঢ়িব আৰু এই পুৰণি সৃষ্টি সমাপ্ত হ'ব"

প্ৰশ্ন: কোনটো পুৰুষাৰ্থ কৰোঁতাসকলে পিতাৰ পুৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰে?

উত্তৰ: 1) পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ হ'লে প্ৰথমে পিতাক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰা অৰ্থাৎ তোমালোকৰ ওচৰত যি আছে, সেই সকলোবোৰ পিতাক অৰ্পণ কৰি দিয়া। পিতাক নিজৰ সন্তান কৰি লোৱা তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰী হৈ যাব। 2) সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া পুৰা উত্তৰাধিকাৰ পাই যাব। সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ নহ'লে তেতিয়া মোচোৰা (শাস্তি) খাই অলপ প্ৰাপ্তি কৰিব।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে কেৱল এজনৰ স্মৃতিত বহিব নালাগে। তিনিওজনৰ স্মৃতিত বহিব লাগে। যদিওবা এজনেই হয় কিন্তু তোমালোকে জানা যে তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। আমাক সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ আহিছে, এই নতুন কথাবোৰ তোমালোকেহে বুজি পোৱা। সন্তানসকলে জানে যে তেওঁলোকে যি ভক্তি শিকাই, শাস্ত্ৰ শুনাই, সেই সকলোবোৰ হৈছে মনুষ্য। এওঁকতো মনুষ্য বুলি কোৱা নহ'ব। এওঁতো হৈছে নিৰাকাৰ, নিৰাকাৰ আত্মাসকলক বহি পঢ়ায়। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনে। এই জ্ঞান বুদ্ধিত থাকিব লাগে। এতিয়া তোমালোক বেহদৰ পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছে। বেহদৰ পিতাই কৈছে - আত্মিক সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ থগুন হ'ব। ইয়াত শাস্ত্ৰ আদিৰ কোনো কথা নাই। জানা যে পিতাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। কিমান মহান শিক্ষক হয়, উচ্চতকৈও উচ্চ, সেয়েহে পদো উচ্চতকৈও উচ্চ প্ৰাপ্ত কৰায়। যেতিয়া তোমালোক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সত্যোপধান হৈ যাবা তেতিয়া পুনৰ যুদ্ধ হ'ব। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো হ'ব। স্মৰণো নিশ্চয় কৰিব লাগে। বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞানো থাকিব লাগে। কেৱল এবাৰেই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পিতা আহি বুজায়, নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে। সৰু শিশুসকলেও পিতাক স্মৰণ কৰে। তোমালোকতো বুদ্ধিমান হোৱা, জানা যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু পিতাৰ পৰা উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিম। এইটোও জানা যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে নতুন সৃষ্টিত যি পদ প্ৰাপ্ত কৰিছে সেয়া শিৱবাবাৰ পৰাই প্ৰাপ্ত কৰিছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই আকৌ ৪৪ৰ চক্ৰ লগাই এতিয়া ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী হৈছে। এওঁলোকেই পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বগৈ। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। তোমালোকৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। এতিয়া তোমালোকে অন্ধশ্ৰদ্ধাৰে দেৱতাসকলৰ আগত গৈ শিৰ নত নকৰা। দেৱতাসকলৰ আগত মনুষ্য গৈ নিজকে পতিত বুলি সিদ্ধ কৰে। এনেকৈ কয় - আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন, মই পাপী বিকাৰী, কোনো গুণ নাই। তোমালোকে যাৰ মহিমা গাইছিল, এতিয়া তোমালোক নিজে সেয়া হৈ আছে। কয় - বাবা, এই শাস্ত্ৰ আদি পঢ়া কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে? পিতাই কয় - যেতিয়া পৰা ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হৈছে। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিৰ সামগ্ৰী। তোমালোক যেতিয়া ইয়াত বহা তেতিয়া বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান ধাৰণ হ'ব লাগে। এই সংস্কাৰ আত্মাই লৈ যাব। ভক্তিৰ সংস্কাৰ নাযায়। ভক্তিৰ সংস্কাৰধাৰী লোকসকলে পুৰণি সৃষ্টিত মনুষ্যৰ ওচৰতেই জন্ম ল'ব। এয়াও নিশ্চিত। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞানৰ চক্ৰ চলিব লাগে। লগতে বাবাকো স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা আমাৰ পিতাও হয়। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বাবা আমাৰ শিক্ষকো হয় গতিকে পঢ়াৰ কথা বুদ্ধিত আহিব আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানো বুদ্ধিত আছে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ। (স্মৃতিৰ যাত্ৰা চলি আছে)

ওঁম শান্তি। ভক্তি আৰু জ্ঞান। পিতাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁ ভক্তিৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণ জ্ঞাত - ভক্তি কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল, কেতিয়া পুৰা হ'ব। মনুষ্য এই বিষয়ে অজ্ঞাত। পিতাইহে আহি বুজায়। সত্যযুগত তোমালোক দেৱী-দেৱতা বিশ্বৰ মালিক আছিল। তাত ভক্তিৰ নাম নাই। এটাও মন্দিৰ নাছিল। সকলো দেৱী-দেৱতাই আছিল। পিছত যেতিয়া সৃষ্টি আধা পুৰণি হয় অৰ্থাৎ 2500 বছৰ পূৰ্ণ হয় অথবা ত্ৰেতা আৰু দ্বাপৰৰ সংগম হয় তেতিয়া ৰাৱণ আহে। সংগমতো নিশ্চয় লাগিব। ত্ৰেতা আৰু দ্বাপৰৰ সংগমত ৰাৱণ আহে যেতিয়া দেৱী-দেৱতাসকল বাম (বিকাৰী) মাৰ্গত অধঃপতিত হয়। এয়া তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। পিতাও আহে কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমত আৰু ৰাৱণ আহে ত্ৰেতা আৰু দ্বাপৰৰ সংগমত। এতিয়া সেই সংগমক কল্যাণকাৰী বুলি কোৱা নহয়। তাকতো অকল্যাণকাৰী বুলিয়েই কোৱা হ'ব। পিতাৰহে নাম কল্যাণকাৰী। দ্বাপৰৰ পৰা অকল্যাণকাৰী যুগ আৰম্ভ হয়। পিতাতো হৈছে চৈতন্য বীজৰূপ। তেওঁৰ গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। সেই বীজো যদি চৈতন্য হয় তেন্তে বুজালেহঁতেন - মোৰ পৰা এই বৃক্ষ এনেকৈ অংকুৰিত হয়। কিন্তু জড় হোৱাৰ কাৰণে ক'ব নোৱাৰে। আমি বুজিব পাৰোঁ যে বীজ ৰোপণ কৰিলে প্ৰথমে সৰু পুলি অংকুৰিত হৈ

ওলায়। পিছত ডাঙৰ হৈ ফল দিবলৈ আৰম্ভ কৰে। কিন্তু চৈতন্যহে সকলো বুজাব পাৰে। জগতততো আজিকালি মনুষ্যই কি-কি কৰি থাকে। ইন্ডেনশ্বন (উদ্ভাৱন) কৰিয়েই থাকে। চন্দ্ৰত যাবলৈ চেষ্টা কৰে। এই সকলোবোৰ কথা এতিয়া তোমালোকে শুনি আছা। চন্দ্ৰৰ ফালে কিমান উম্মলৈ লাখ-লাখ মাইললৈকে গুছি যায়, পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে যে চন্দ্ৰ কি বস্তু? সমুদ্ৰৰ কিমান গভীৰলৈকে যায়, পৰীক্ষা কৰে, কিন্তু অন্ত পাব নোৱাৰে, পানীয়েই পানী। এৰ'প্লেনত ওপৰলৈ যায়, তাত পেট্র'ল ইমানখিনি ঢালে যাতে পুনৰ ঘূৰি আহিব পাৰে। আকাশ বেহদ (অসীম) নহয় জানো, সাগৰো বেহদ। যেনেকৈ এওঁ বেহদৰ স্তানৰ সাগৰ হয়, সেয়া হৈছে পানীৰ বেহদৰ সাগৰ। আকাশ তত্বও বেহদ। ধৰণীও বেহদ, গৈয়ে থাকা। সাগৰৰ তলত আকৌ মাটি আছে। পাহাৰ কিহ'ৰ ওপৰত ঠিয় হৈ আছে? ধৰণীৰ ওপৰত। আকৌ ধৰণীক খান্দি তেতিয়া পাহাৰ ওলাই আহে, তাৰ তলত আকৌ পানীও ওলাই আহে। সাগৰো ধৰণীৰ ওপৰত আছে। তাৰ কোনো অন্ত পাব নোৱাৰে যে কিমানলৈকে পানী আছে, কিমানলৈকে ধৰণী আছে? পৰমপিতা পৰমাত্মা যি বেহদৰ পিতা হয়, তেওঁৰ বাবে অন্তহীন বুলি কোৱা নহয়। মনুষ্যই যদিও কয় যে ঈশ্বৰ অন্তহীন, মায়াও অন্তহীন। কিন্তু তোমালোকে বুজি পোৱা যে ঈশ্বৰতো অন্তহীন হ'বই নোৱাৰে। বাকী এই আকাশ অন্তহীন। আকাশ, বায়ু, পানী, মাটি, অগ্নি - এই 5 তত্ব আছে। এই 5 তত্ব তমোপ্ৰধান হৈ যায়। আত্মাও তমোপ্ৰধান হৈ যায় আকৌ পিতা আহি সতোপ্ৰধান কৰি তোলে। কিমান ক্ষুদ্ৰ আত্মা, 84 জন্ম ভোগ কৰে। এই চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এয়া হৈছে অনাদি নাটক, ইয়াৰ অন্ত নহয়। এয়া পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল - এয়া যদি ক'ব পাৰে তেন্তে অন্তও আছে। বাকী এইটো কথা বুজাব লাগে - কেতিয়াৰ পৰা নতুন সৃষ্টি আৰম্ভ হয়। আকৌ পুৰণি হয়। এয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ যি ঘূৰিয়েই থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানা, বাকী তেওঁলোকেতো মিছা কাহিনী ৰচি দিলে। শাস্ত্ৰত লিখা আছে যে সত্যযুগৰ বয়স ইমান লাখ বছৰ। গতিকে মনুষ্যই শুনি-শুনি তাকেই সত্য বুলি বুজি লয়। এইটো গম নাপায় - ভগৱানে কেতিয়া আহি নিজৰ পৰিচয় দিব? নজনাব কাৰণে কৈ দিয়ে কলিযুগৰ আয়ুস 40 হাজাৰ বছৰ এতিয়াও বাকী আছে। যেতিয়ালৈকে তোমালোকে নুবুজোৱা। এতিয়া তোমালোক বুজাবৰ বাবে নিমিত্ত হোৱা যে কল্প হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ, লাখ-লাখ বছৰৰ নহয়।

ভক্তি মাৰ্গৰ কিমান সামগ্ৰী আছে, মনুষ্যৰ হাতত পইচা থাকিলে খৰচ কৰে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক কিমান পইচা দি যাওঁ! বেহদৰ পিতাই নিশ্চয় বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিব। ইয়াৰ দ্বাৰা সুখো প্ৰাপ্ত হয়, আয়ুসো বৃদ্ধি পায়। পিতাই সন্তানসকলক কয় - মোৰ অতি মৰমৰ সন্তানসকল, আয়ুস্মান ভৱ (দীৰ্ঘায়ু হোৱা)। তাত তোমালোকৰ আয়ুস 150 বছৰ হয়, কেতিয়াও কালৈ খাব নোৱাৰে। পিতাই বৰ দিয়ে, তোমালোকক আয়ুস্মান (দীৰ্ঘায়ু) কৰি তোলে। তোমালোক অমৰ হৈ যাবা। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহ'ব। তাত তোমালোক বহুত সুখী হৈ থাকা সেয়েহে সুখধাম বুলি কোৱা হয়। আয়ুসো দীঘলীয়া হয়, ধনো বহুত প্ৰাপ্ত হয়, সুখো বহুত থাকে। কঙালৰ পৰা মুকুটধাৰী হৈ পৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - পিতা দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে। সেয়াতো নিশ্চয় সৰু বৃক্ষই হ'ব। তাত হৈছেই এটা ধৰ্ম, এথনেই ৰাজ্য, এটাই ভাষা। তাকেই কোৱা হয় বিশ্বত শান্তি। গোটেই বিশ্বত আমি়েই ভাৱৰীয়া। সেয়া মনুষ্যই নাজানে। যদি জানে তেন্তে কওকচোন কেতিয়া পৰা আমি ভূমিকা পালন কৰি আহিছোঁ? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাই আছে। গীততো আছে নহয় - বাবাৰ পৰা যি প্ৰাপ্ত হয় সেয়া আৰু আন কাৰো পৰা প্ৰাপ্ত নহয়। গোটেই পৃথিৱী, আকাশ, গোটেই বিশ্বৰ ৰাজধানী দি দিয়ে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল পিছত যিসকল ৰজা আদি হয় তেওঁলোক ভাৰতৰ আছিল। গায়নো কৰা হয় - যি বাবাই দিয়ে, সেয়া অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। পিতাহে আহি প্ৰাপ্তি কৰায়। গতিকে এই গোটেই স্তান বুদ্ধিত থাকিব লাগে যাতে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। ইমানখিনি বুজিব লাগে। এতিয়া কোনে বুজাব পাৰিব? যি বন্ধনমুক্ত হ'ব। বাবাৰ ওচৰলৈ যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া বাবাই সোধে - কেইটা সন্তান আছে? তেতিয়া কয় 5 টা সন্তান নিজৰ আৰু ষষ্ঠ সন্তানটি হৈছে শিৱবাবা তেন্তে নিশ্চয় সকলোতকৈ ডাঙৰ সন্তান নহ'ল জানো। শিৱবাবাৰ হৈ গ'ল গতিকে শিৱবাবাই আকৌ নিজৰ সন্তান কৰি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। সন্তানসকল উত্তৰাধিকাৰী হৈ যায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ শিৱবাবাৰ সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰী হয়। আগৰ জন্মত শিৱবাবাক সকলো দি দিলে। গতিকে সন্তানসকলে উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পোৱা উচিত। বাবাই কৈছে - মোক উত্তৰাধিকাৰী বনোৱা আৰু দ্বিতীয় কোনো নাই। কয় - বাবা, এই সকলোবোৰ আপোনাৰ আৰু আপোনাৰ সকলো মোৰ। আপুনি মোক গোটেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) উত্তৰাধিকাৰত দিয়ে কিয়নো মোৰ যি আছিল সেই সকলোবোৰ দি দিলো। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে নহয় জানো। অৰ্জুনক বিনাশো দেখুৱালে তেন্তে চতুৰ্ভুজো দেখুৱালে। অৰ্জুন কোনো অন্যতো নহয়, এওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল। দেখিলে, ৰাজ্য প্ৰাপ্ত হয় তেন্তে কিয়নো শিৱবাবাক উত্তৰাধিকাৰী কৰি নলওঁ। তেওঁ আকৌ আমাক উত্তৰাধিকাৰী কৰি লয়। এই চুক্তিতো বহুত ভাল। কেতিয়াও কাকো একো নুসুধিলে। গুপ্তভাৱে সকলোবোৰ দিলে। ইয়াক গুপ্ত দান বুলি কোৱা হয়। অন্যই কি জানে, এওঁলোকৰ কি হৈ গ'ল। কোনোৱে বুজিলে এওঁলোকৰ বৈৰাগ্য উপজিল, সন্ন্যাসী হৈ গ'ল। গতিকে এই জীয়াৰীসকলেও কয় - 5টি সন্তান নিজৰ, বাকী এটি সন্তান আমি এওঁক কৰি ল'ম। এৱোঁ সকলোবোৰ বাবাৰ আগত ৰাখি

দিলে, যাৰ দ্বাৰা বহুতৰে সেৱা হ'ব। বাবাক দেখি সকলোৰে খেয়াল চলিল, সকলোৰে ঘৰ-পৰিবাৰ এৰি দৌৰি আহিল। তাৰ পৰাই হুলস্থূল আৰম্ভ হ'ল। ঘৰ-পৰিবাৰ এৰাৰ তেওঁলোকে সাহস দেখুৱালে। শাস্ত্ৰতো লিখা আছে – ভট্টী তৈয়াৰ হৈছিল কিয়নো তেওঁলোকক একান্তৰ নিশ্চয় প্ৰয়োজন আছিল। পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো যাতে স্মৃতিত নাথাকে। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ৰ স্মৃতিও যাতে নাথাকে কিয়নো আত্মা যি পতিত হৈ গ'ল তাক নিশ্চয় পাৱন কৰি তুলিব লাগে। পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হোৱা। এই ক্ষেত্ৰতে সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়। কৈছিল - এয়া স্ত্ৰী-পুৰুষৰ মাজত কাজিয়া লগোৱা জ্ঞান কিয়নো এজন পবিত্ৰ হ'লে, আনজন নহ'লে তেতিয়া মাৰামাৰী লাগি যায়। এওঁলোক সকলোৰে মাৰ খাইছে কিয়নো হঠাৎ নতুন কথা হৈ গ'ল। সকলো আচম্বিত হ'বলৈ ধৰিলে, এয়া কি হ'ল যে ইমানবিলাক দৌৰি গুছি যায়। মনুষ্যৰতো বুজাৰ শক্তি অলপো নাই। ইমানখিনি কৈছিল - কিবা শক্তি আছে! এনেকুৱাতো কেতিয়াও হোৱা নাই যে নিজৰ ঘৰ-সংসাৰ এৰি দৌৰি যাব। ড্ৰামাত এই সকলোবোৰ চৰিত্ৰ শিৱবাবাৰ। কোনোবা খালী হাতেৰে দৌৰিল, এয়াও খেল হয়। ঘৰ-সংসাৰ সকলো এৰি দৌৰিল, একোৱেই স্মৃতিত নাথাকিল। বাকী কেৱল এয়া শৰীৰ আছে, যাৰ দ্বাৰা কাম কৰিব লাগে। আত্মাকো স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে, তেতিয়াহে পবিত্ৰ আত্মাসকল উভতি যাব পাৰিব। স্বৰ্গলৈ অপবিত্ৰ আত্মাতো যাব নোৱাৰে। নিয়ম নাই। মুক্তিধামত পবিত্ৰহে লাগে। পবিত্ৰ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰতে কিমান বিধিনি আছে। আগতে কোনো সংসংগ আদিত যাবৰ কাৰণে বাধা প্ৰদান কৰা নহৈছিল। যিকোনো সংসংগলৈ গুছি গৈছিল। ইয়াত পবিত্ৰতাৰ কাৰণে বিধিনি আছে। এইটো বুজি পায় যে - পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ ঘৰলৈ উভতি যাব নোৱাৰে। ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা শাস্তি খাব লাগিব। শাস্তি খাই অলপ প্ৰাপ্তি হ'ব। শাস্তি নাথালে পদো ভাল প্ৰাপ্ত হ'ব। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই কয় – অতি মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। এই পুৰণি শৰীৰ ত্যাগ কৰি পবিত্ৰ আত্মা হৈ আহিব লাগিব। আকৌ যেতিয়া 5 তম্ব সতোপ্ৰধান নতুন হৈ যাব তেতিয়া তোমালোকে নতুন সতোপ্ৰধান শৰীৰ প্ৰাপ্ত কৰিব। গোটেইবোৰ আন্দোলিত হৈ নতুন হৈ যাব। যেনেকৈ বাবা এওঁৰ শৰীৰত আহি বহে তেনেকৈ আত্মা কোনো কষ্ট নোপোৱাকৈয়ে গৰ্ভ মহলত গৈ বহিব। পুনৰ যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া বাহিৰলৈ ওলাই আহে তেতিয়া যেন বিজুলী চমকি উঠে কিয়নো আত্মা পবিত্ৰ হয়। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) আত্মাক পাৱন কৰিবৰ কাৰণে একান্তৰ ভাটৰ্ঠিত থাকিব লাগে। এজন পিতাৰ বাহিৰে যাতে অন্য কোনো মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় স্মৃতি নাই।

(2) বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান ধাৰণ কৰি, বন্ধনমুক্ত হৈ অন্যৰ সেৱা কৰিব লাগে। পিতাৰ সৈতে সঁচা চুক্তি কৰিব লাগে। যেনেকৈ পিতাই সকলোবোৰ গুপ্ত ভাৱে কৰিলে, তেনেকৈ গুপ্ত দান কৰিব লাগে।

বৰদান: নিমিত্ত আৰু নম্ৰ ভাৱেৰে সেৱা কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ সফলতামূৰ্ত হোৱা সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সৰ্বদা পিতাৰ সমান নিমিত্ত হৈ আৰু নিৰ্মাণ হৈ থাকোঁতা। নম্ৰতাই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ সফলতাৰ সাধন। যিকোনো সেৱাত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে নম্ৰ ভাৱ আৰু নিমিত্ত ভাৱ ধাৰণ কৰা, ইয়াৰ দ্বাৰা সেৱাত সদায় আনন্দ অনুভৱ কৰিব। সেৱাত কেতিয়াও ভাগৰি পৰিবলগীয়া নহ'ব। যি সেৱাই নোপোৱা কিন্তু এই দুটি বিশেষত্বৰ দ্বাৰা সফলতা প্ৰাপ্ত কৰি সফলতা স্বৰূপ হৈ যাবাগৈ।

স্লোগান: চেকেণ্ডত বিদেহী হোৱাৰ অভ্যাস থাকিলে সূৰ্যবংশীলৈ আহি যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!